

BUITEN

21^E JAARGANG N^O. 50.

ZATERDAG 10 DECEMBER 1927.

IN HET BOSCH ALS DE BLADEREN VALLEN.

Redacteur: Mr. A. LOOSJES.

INHOUD:

IN HET BOSCH ALS DE BLADEREN VALLEN (ILL.) . . .	BLZ. 589
OP DE HELLING DER BARRANCA, DOOR HERMAN WHITAKER (21)	BLZ. 590
LE MARAIS EN LA PLACE DES VOSGES TE PARIJS (GEÏLL.), DOOR C. SNABILIÉ (SLOT)	BLZ. 592—595
ONTVANGEN BOEKEN	BLZ. 593, 595
HET POOLLICHT, DOOR A. W. FRANCKEN	BLZ. 594
NOG EENS „VRIJ WIJN”, DOOR C. VISSER	BLZ. 595
VOGELLEVEN AAN DEN HOEK VAN HOLLAND (GEÏLLUSTREERD), DOOR G. V. BEUSEKOM JR.	BLZ. 596—597
DE MOLENS IN DE VOLKSTAAL, DOOR Mr. C. BAKE	BLZ. 597
HET MOOIE JAMAICA (GEÏLLUSTREERD), DOOR HELLMUTH UNGER	BLZ. 598—600
IN HET RIJK DER STILTE, DOOR CHARLES G. D. ROBERTS (2)	BLZ. 599

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

De uitgevers verzoeken beleefdelijk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Afzonderlijke nummers: Prijs 40 cts.

Op de helling der Barranca

DOOR

21)

HERMAN WHITAKER

BLIKSEMSNEL gingen het voor en tegen door zijn geest. Als het andersom was geweest, wist hij precies wat Sebastien zou hebben gedaan. En bijna op hetzelfde oogenblik kwam het bewijs voor de juistheid van zijn veronderstelling — eerst het knarsen van den sleutel in het slot; toen het klagend piepen van geroeste scharnieren toen Sebastien de buitendeuren sloot, die in tientallen jaren niet gebruikt waren; ten slotte de slag van hout op hout toen de eiken grendels in hun steunsels vielen.

Het was afgelopen vóór Seyd goed wist, wat er gebeurde. Toen het tot hem doordrong, dacht hij dadelijk aan de overstroming. Hij rende de kamer door en wierp zich met zijn volle kracht tegen de binnendeur. Ze trilde ternauwernood en de schok wierp hem plat op den grond. Toen hij opstond, hoorde hij het hoefgetrappel van Sebastien's wegrennend paard, en naar het venster loopend, zag hij hem juist verschijnen. Vlak bij het geboomte gekomen, liet hij zijn rijdier stilstaan en bleef luisterend zitten. Toen, na een vluggen blik noordwaarts, galoppeerde hij voort.

Ook Seyd aan het venster had het gehoord. Boven het zuchten van den wind, die den regen in stroomen tegen zijn gezicht sloeg, ving hij een bulderend geloei op.

DRIE-EN-TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

In de enkele minuten, die verliepen vóór Francesca Sebastien ontmoette, had zij geheel haar zelfbeheersching herwonnen. Op zijn verwijt: „Dat was dwaas; waarom ben je achtergebleven?” antwoordde zij rustig: „Ik wilde er zeker van zijn dat er niemand op de hacienda was”.

Hij knikte goedkeurend. „Dus er is niemand meer?” „Niemand”.

„Goed! Wij hebben nog juist den tijd om de heuvels te bereiken. Pancho's dier is sterker dan jouw paard. Geef hem het kind”. Zij was begonnen te hopen, maar die hoop

stierf toen hij vervolgde: „Er liggen stukken van waarde in mijn kamer. Ik kan ze in een oogwenk meepakken. Rijd jij maar door. Mijn paard kan tweemaal zoo hard loopen als dat van jou. Eer je halverwege den heuvel bent, heb ik je ingehaald”.

Zij viel bijna flauw toen hij wegreed, want zoo zeker alsof ze hem de vluchtende vrouwen had zien ondervragen, zoo zeker wist ze nu, dat hij op de hoogte was van Seyd's aanwezigheid. Zij wilde juist haar rijdier laten voortgaan, toen zij, door een plotselinge ingeving getroffen, de teugels aantrok. „Waar wacht je op, Pancho?” vroeg zij scherp. „Terwijl jij zit te slapen, zal de overstroming ons bereiken. Rijd op! Rijd zoo snel je kunt! Ik volg je”.

Om de waarheid te zeggen vervloekte de *mozo* inwendig bevend het noodlottige toeval, dat hem in zoo'n levensgevaarlijke positie had gebracht. Alleen de angst voor Sebastien had hem weerhouden er van door te gaan, en nu joeg hij zonder zelfs om te kijken, zijn paard met zweep en sporen voort en rende weg met Roberta. Francesca vrij latend om haar plan ten uitvoer te brengen.

Dat was heel eenvoudig. In dit jaargetijde, het regen-seizoen, waren de boomen van boven tot onder behangen met een groen kantwerk van slingerplanten en zoo was aan den buitenrand van een groep boomen een banyan omgetooverd in een groote tent, waarin men honderd paarden had kunnen stallen. Nadat zij daar in gereden was, scheidde zij het bladgordijn met één hand en verkreeg zoo, door de poort, een uitzicht op het wachthuis juist op het oogenblik dat Sebastien de ijzeren deuren sloot. Waar ze stond hoorde zij het neervallen der grendels en als hij dien kant had opgekeken, had hij gezien hoe de bladeren bewogen door het vooruitstappen van haar paard. Maar zij bedwong die opwelling en trok het weer achteruit.

Toen Sebastien enkele minuten later langs rende, trok zij haar hand terug en deinsde angstig achteruit. Hij kon haar echter onmogelijk hebben gezien. Bovendien beletten de boomgroepen dat hij haar afwezigheid ontdekte alvorens hij een halven mijl verder op open terrein plotseling vlak achter Pancho verscheen.

„Tonto, waar is je meesteres?”

Uit de verschrikte en verbaasde oogen van den *mozo* sprak zoowel onwetendheid als angst. Beiden hadden hun paarden doen stilstaan en onder den doodelijken blik van zijn meester verborg Pancho zijn hoofd achter een opgeheven arm. Vaal groene vlekken kwamen op zijn chocoladekleurig gezicht. Toen Sebastien een pistool uit zijn holster haalde, kromp hij in elkaar met zijn gezicht in de handen. Zich voorover buigend, plaatste Sebastien den loop tegen het hoofd van zijn bediende. Zijn vinger kromde zich reeds. Toen klonk Roberta's klagend: „Señor! O, Señor!” en weerhield hem. Luid daarboven uit steeg een verwijderd, donderend geraas op, en noordwaarts kijkend, zag hij in de verte hoe in den jungle achter de weiden plotseling woest leven scheen te komen.

„Vooruit, ezel! Red het kind!”

Hij gaf den man een slag op den schouder met het pistool, liet zijn paard omdraaien en draafde weg, terug naar de hacienda. Onder het rijden hield hij een oog gericht op het bewegelijke groen dat zich met de snelheid van den wind over den jungle voortbewoog. Toen hij onder het bladerdak kwam, rolde het over den rand der weiden en uit de zwaaiende boomen drong een muur van modder naar buiten, waaruit zwarte takken omhoogstaken. Vluggen voortsnellend over het open veld, ijldde het voort langs een scherpen hoek waarvan de punt lag in de overstromde gronden langs de rivier en de basis in den jungle vlak bij de heuvels; en toen Sebastien uit het boschje verscheen, was de punt reeds voorbij de hacienda gekomen.

Zelfs toen moet hij reeds het hopelooze van zijn toestand hebben ingezien. Het donderend geraas was sterker geworden, slechts nu en dan overstemd door het kraken en los scheuren van ontwortelde boomen, en hooger dan zijn hoofd rees de vloeibare muur op, voortgedreven door de gele, schuimende zee die zich daarachter uitstreekte zoover het oog reikte. Toch trachtte hij door een geweldigen spurt vóór te blijven en eerder de poort te bereiken.

Toen hij nog zoowat honderd el er van af was, trof de golf den noordelijken muur van het gebouwen-complex. Of-schoon stevig van steen opgetrokken, smolt hij weg, verdween hij nog nut. Doordat de meegesleurde boomstammen met

wortels en takken in het puin bleven vast zitten, werd hun vaart gestuit en vormden zij zoo een reusachtige beschutting voor de hutten en stallen, die tusschen den muur en het huis gelegen waren.

Sebastien bracht dit echter geen respijt. De golf, voortijlend langs den oostelijken muur, haalde hem in en schoot hem voorbij terwijl hij nog ruim vijftig el van de poort verwijderd was.

Reeds toen zij nog onder den banyan-boom stond, had Francesca het verwijderd geloei gehoord. Gehuld in een druipend kleed van bladeren en bloemen tengevolge van den sprong van haar paard toen zij het de sporen in de zijden drukte, galoppeerde zij de poort in, en toen zij in de patio afstapte was zij nog omslingerd door ranken. Zonder zich den tijd te gunnen ze los te trekken, liep zij vooruit en probeerde met inspanning van al haar krachten, maar tevergeefs, de grendels van de deur van het wachthuis omhoog te trekken. Gezwollen door den regen, bleven ze muurvast zitten.

„O, wat moet ik doen?”

Haar kreet bereikte Seyds ooren. Na een vruchteloze poging met de deur, stond hij juist op het punt een aanval op het raam te wagen met een eiken knots, die hij in een hoek gevonden had. Snel sleurde hij de zakken maïs weg, die het eene kleine, vierkante venster aan haar kant versperden en stak haar daardoor heen den knuppel toe.

„Sla ze hiermee omhoog”.

Maar nadat de grendels weg waren, tartten de roestige deuren haar uiterste krachtsinspanning. „Er is geen beweging in te krijgen! O, ik kan ze niet open krijgen!”

Weer hielp zijn praktische geest. „Sla een teugel om de handvatten en laat je paard dan zachtjes trekken! Mooi zoo!” Hij hoorde de deur knarsend bewegen. „Sleutel weg! Hindert niet, ik kan het slot stuk schieten. Ga weg — ga een eind op zij staan”.

Boven het gebulder van den vloed hoorde Sebastien de schoten. Even later zag hij Seyd uit de poort kijken en snel weer naar binnen loopen. Achter de poort leidde een ijzeren ladder naar een uitkijk-post op het wachthuis en terwijl hij voor de golven uit rende, zag Sebastien hoe Seyd boven de omheining verscheen en hoe hij Francesca naar boven trok.

Op hetzelfde moment zagen zij hem. In het uitsteken der armen door het meisje zag Sebastien duidelijk het verlangen om te redden. In het plotseling bedekken van haar oogen las hij zijn lot. De vijftig el, die tusschen hem en de poort lagen, hadden even zoo goed duizend kunnen zijn, want eer hij halverwege was, verhief de groote golf zich hoog boven zijn hoofd.

Maar voor ze zich op hem neerstortte deed hij twee dingen — trok zijn paard om, zoodat hij den dood in het gezicht zag en juist vóór hij in den maalstroom verdween, keerde hij zich in het zadel om en wuifde ze toe met de hoffelijkheid, die hij een bloedverwant of een vriend zou hebben betoond.

Van het oogenblik af waarop Seyd de hacienda binnereed tot dit moment waren nauwelijks twintig minuten verlopen; van nu af volgden de gebeurtenissen elkaar met de grootste snelheid op en ijlden voort naar het slot.

De dam van wrakhout voor den buitenmuur had de kracht van den stoot tegen het huis gebroken en als het water ongehinderd had kunnen binnenstroomen en daar op gelijk peil was gekomen, zou de muur wellicht zijn blijven staan. Toen de golven er langs ijlden op dezelfde hoogte als de muur, leek de patio een oogenblik eenigszins op een vierkant schip, dat zoo ver onder water lag, dat alleen de randen er boven uit staken. Even later bezweken de dikke muren en sprong een gele golf op het huis toe. Versterkt door zijn scheidingsmuren, bood het gedurende enkele seconden weerstand aan den enormen druk. Boven het kraken en schuren van het wrakhout en het doffe loeien van de overstroming, klonken de slagen van deuren en ramen die uit hun sponningen werden gerukt.

Door zijn lengte, bezweek het wachthuis 't eerst. Toen hij het onder zijn voeten voelde trillen, tilde Seyd Francesca op en hield haar met haar gezicht tegen zijn borst geklemd. Niet dat hij zich schikte in zijn lot. Nooit in zijn heele bestaan was hij sterker aan het leven gehecht geweest. Hij keek spiedend om zich heen; en toen — los geraakt door den val der steenen omlijsting — een patio deur bijna vlak voor zijn

voeten oprees uit den gelen heksenketel, greep hij Francesca vast, sprong en kwam bijna precies op het midden terecht.

Door dat hij onder haar viel, kon hij een oogenblik geen adem halen. Maar gedurende de weinige minuten dat hij hijgend bleef liggen, werkten de omstandigheden te hunnen gunste. Door den schok van den terugslag van de golf tegen den huismuur, dreef de deur uit de patio en passeerde het wachthuis juist, vóór het zware, met pannen gedekte dak naar binnen toe instortte.

Bijna dadelijk daarna zakte het huis ineen, smolt bijna geluidloos weg en toen hij even later rechtop zat en omkeek, zag Seyd alles wat van El Quiss was overgebleven: een opeenhoping van puin en wrakhout, die als een zwarte rots opstak uit een gele zee. Een mijl verder rolde de golf met donderend geraas voort, haar vreeselijk geloei verzwakt tot een dof gerommel. Terwijl de deur met ongelooflijke snelheid over de El Quiss weiden werd gedreven, zakte dit af tot een verwijderd gezoem, stierf even later weg en slechts het zachte kabbelen van het water in de dalende schemering bleef over.

Zoo snel was alles in zijn werk gegaan, dat Seyd ternauwernood kon gelooven, dat ze in betrekkelijke veiligheid voortdreden. Tien bij twaalf voet groot en vier duim dik, dreef de deur vlak op het water en als eens een golfje er over heen spoelde, was het lauw en niet onaangenaam. Evenmin veroorzaakten het wrakhout, de stammen en de ontwortelde boomen, die met dezelfde snelheid op de golven dreven, hun eenigen last. Met een langen stok, dien hij had opgepikt, was hij in staat de enkele, die rolden en omvielen als hun takken den grond raakten, weg te schuiven en toen zij ten slotte op dieper, langzamer stroomingen de rivier naderden, wendde hij zich tot Francesca, die ineengedoken snikkend was blijven liggen waar zij was neergevallen.

Zij keek op toen hij zijn hand op haar schouder legde. „O, ik vind me zoo slecht!” riep zij berouwvol uit. „Als ik maar een paar dagen gewacht had, je den tijd had gelaten alles uit te leggen, zou hij nu nog in leven zijn”.

„Wat je gedaan hebt, was heel begrijpelijk”, troostte Seyd haar. „Ik ben er zeker van, dat hijzelf, als hij nu hier was, je van alle schuld zou vrij spreken, want, met al zijn fouten, was hij groot van ziel en een dapper man”.

„Geloof je werkelijk, dat hij dat doen zou?” Met tranen in de oogen keek ze naar hem op.

„Daar ben ik van overtuigd. Hoe kon hij anders doen?”

„Maar hij was — mijn echtgenoot! En ik heb hem verlaten — voor jou!”

„Toch geloof ik niet dat hij het je ten kwade duidde.”

Bij haar neerhurkend met één arm om haar schouder geslagen, gaf hij haar zijn reden voor die woorden — Sebastien's laatste groet. En al deed de herinnering daaraan haar tranen opnieuw vloeien, toch schonk ze haar tevens troost. Toen een zwart voorwerp uit de schemering opdoemde en hij weer zijn stok moest hanteeren, deed haar aangeboren geestkracht zich weer gelden:

„Daar zit ik als een klein kind te huilen, inplaats van te helpen. Wat moet ik doen?”

Er was feitelijk niets te doen. Maar om te voorkomen, dat ze ging piekeren, zette hij haar op wacht. „Als jij op den uitkijk blijft, zal ik alles wat in onzen weg komt, afhouden. De strooming loopt hier dwars over de rivier en wij hebben nog bijna twintig mijlen af te leggen. Als het geluk ons een beetje begunstigt, zullen wij bij Santa Gertrudis kunnen landen”.

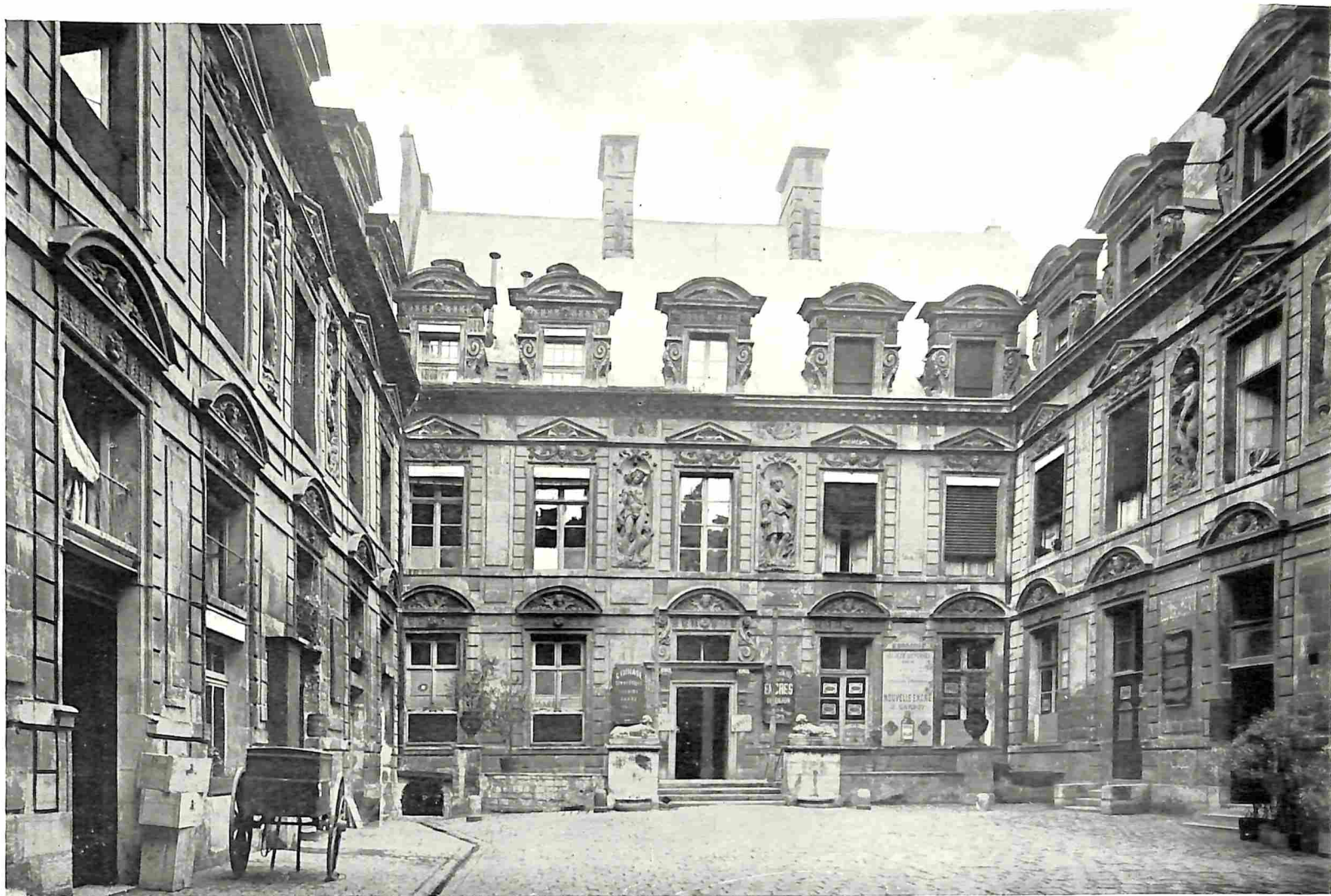
De diepe schemering ging geleidelijk over in donkeren nacht, maar een volle maan, die door den regen een dauw van licht zond, kwam ze te hulp. Niet dat ze gevaarloos voortdreden. Tweemaal werden ze bijna verpletterd onder boomen, die omrolden toen Seyd ze weg duwde. Verder op ontsnapten zij aan schipbreuk op eilandjes van wrakhout. Maar duwend en trekkend werkte hij ze voort met den stroom en ze waren bijna aan den overkant, toen hij in de verte een licht ontdekte.

„Dat kan niet anders dan van Caliban zijn! Binnen een uur vinden wij voedsel en warmte!” riep Seyd uit om haar moed in te spreken.

Maar innerlijk was hij daar zoo zeker niet van. Toen zij in de schaduw van den Barranca-muur kwamen, werd het maanlicht zwakker, en toen zij daarna over den overstromden jungle dreven, kostte het hun heel wat moeite om de boomtoppen te ontwijken, die als reusachtige paddestoelen uit het water opstaken.

(Slot volgt).

BINNENHOF VAN HET HÔTEL DE SULLY.

Le Marais en La Place des Vosges te Parijs.

(Slot).

IN de eerste jaren der achttiende eeuw begon de glorie van dat plein, waar zoolang het hart van Parijs geklopt had, te tanen. Het *Marais* werd al meer en meer door zijn voornaam bewoners verlaten voor den *faubourg Saint-Germain* en den *faubourg Saint-Honoré*, en ingenomen door rijkgeworden burgers, die ten minste den goeden smaak hadden aan het uiterlijk van dit plein niets te veranderen. Dit goede voorbeeld werd door de Revolutie nagevolgd, die alleen het laatste overblijfsel van aristocratischen schijn er van deed verdwijnen door den naam „place Royale” te veranderen in dien van *place des Fédérés*. Daarna onderging het nog eenige naamsveranderingen, tot het in 1870 voor goed zijn tegenwoordigen naam *place des Vosges* ontving. ☞ Het *Marais* bezit nog tal van overblijfselen uit den tijd toen het een „paleizen-stad” was. Weinige zijn bestand gebleken tegen den winkeliersgeest die in de vorige eeuw dat weleer voornaam stadsdeel heeft doordrongen zonder eerbied voor de schoone nalatenschap van voorafgaande eeuwen. Onder die weinige staat vooraan, met het reeds vermelde *hôtel de Sévigné* (*musée Carnavalet*) het *palais des Archives*, in de *rue des Francs-Bourgeois*, bestaande uit drie saamverbonden gebouwen, elk afkomstig uit een verschillend tijdperk. Zoo werd het oudste gedeelte reeds gebouwd in de veertiende eeuw, door den *connétable de Clisson*; de beide latere gedeelten werden het door de hertogin de Guise en de prinses de Soubise, waarom het geheele gebouw wel met den naam van *hôtel de Soubise* wordt aangeduid (zie de afb. op bladz. 595). In de *rue des Francs-Bourgeois* — die met de Amsterdamsche Kalverstraat dit gemeen heeft, dat zij heel zwak slingerend in één richting loopt en er dus een zekere intimiteit heerscht, doordat tot op eenigen afstand van beide einden deze voor het oog verborgen blijven — en in de zijstraten die er op uitkomen, wordt de belangstellende wandelaar telkens verrast door een statige voorpoort die hem tot binnegaan lokt. En meestal heeft hij dan voor zich een leeg vierkant binnenplein, een breeden, hoogen huizengevel met fraaie beeldhouwwerken en kunstige balkonhekken . . . dat is, alweer, een dier aristocratische hôtels,

waarvan voor altijd een historische naam, heel dikwijls ook een groote, soms tragische herinnering verbonden is. ☞ Onder de voornaamste daarvan — na de *hôtels de Sévigné* en *de Soubise* — vermeld ik de volgende. Het vermaarde *hôtel de Lamoignon*, voor Diane de France gebouwd, toen zij als hertogin d'Angoulême door haar vader Hendrik II was gelegitimeerd, later, in de tweede helft der zeventiende eeuw, bewoond door den eersten president van het Parlement van Parijs, de Lamoignon, die er zijn naam aan gaf; het *hôtel d'Albret*, bewoond door Jeanne d'Albret, de moeder van Hendrik IV; een gracieus torentje, op den hoek van de *rue des Francs-Bourgeois* en de *rue Vieille-du-Temple*, uit het midden der zestiende eeuw, waarvan men meent dat het deel heeft uitgemaakt van het vermaarde *hôtel Barquette*, waar *Isabeau van Beieren*, *Diane de Poitiers* en *Gabrielle d'Estrées* gewoond hebben; het *hôtel Cardinal*, door den eersten kardinaal de Rohan in 1712 gebouwd, na dezen door nog twee kardinalen van denzelfden naam bewoond en dat later Nationale Drukkerij is geworden; het *hôtel de Juigne*, uit het midden der zeventiende eeuw, later, tot aan de Fransche Revolutie, bewoond door Mgr. de Juigne, aartsbisschop van Parijs; het *hôtel de Sully*, tusschen de *rue Saint-Antoine* en de *place des Vosges*. Iets meer afgelegen, naar de Seine toe, op den hoek van de *rue du Figuier* en de *rue de l'hôtel-de-ville*, staat nog in z'n geheel een der oudste pronkstukken van het *Marais*, het *hôtel de Sens*, een gothisch kasteel, in 1500 gebouwd, dat de residentie werd der aartsbisschoppen van Sens, zoolang dezen, tot 1623, nog kerkelijk hoofd van Parijs waren, en waar later de gescheiden gemalin van Hendrik IV, *Marguerite de Valois*, woonde; nog later werd dit gebouw stemmingen die het bestaan er van bedreigden, tot het officieel gerangschikt werd onder de „historische monumenten” 594 afgebeeld. ☞ De laatste der merkwaardigheden in het *Marais* die mij ter vermelding overblijft, verdient dit veel minder om haar aesthetische waarde, dan om de her-

HET HÔTEL DE LAMOIGNON.

innering die er zich voor onze historie aan verbindt. Het is het *hôtel de Hollande*, welke naam aan dit in 1638 gebouwde *hôtel* gegeven werd toen, in 1719, de Staten Generaal der Vereenigde Nederlanden een nieuwen ambassadeur naar Parijs zonden, den heer Cornelis Hop, oud-schepen van Amsterdam, wiens ongemeen plechtige ontvangst, door den negenjarigen Lodewijk XV, op 25 Juli van dat jaar, toenmaals in ons land als een datum van belang werd beschouwd. De gezant Hop bewoonde dat huis in de rue Vieille-du-Temple — welks eenige merkwaardigheid is de mooie, statige portiek van fraai gebeeldhouwden grauwen steen met tamelijk goed geconserveerde zware eikenhouten deuren, waarin figuren zijn gesneden die, naar het heet, Romulus en Remus voorstellen, en in welker fronton het nummer 47 gebeiteld is — gedurende de eerste twee jaren van zijn verblijf te Parijs; den naam *hôtel de Hollande* (soms wel verbasterd in „*maison hollandaise*”) heeft het echter veel langer behouden. De reden hiervan was, dat het in heel het *Marais* een zekere vermaardheid verkreeg, doordat de heer Hop de kapel er van had gemaakt tot een verzamelaarsplaats voor de Hollandsche protestanten, die er kwamen om het woord te hooren van den huis-prediker der ambassade, ds. Marius Quiton, waarbij zij door vele Fransche geloofsgenooten gevolgd werden, wat door de Fransche overheid met welwillendheid werd toegelaten. Het privilege dat op die wijze deze Hollandsche kapel, waaraan een ziekeninrichting verbonden was, verworven had, bleef voortduren nadat de gezant zelf reeds lang naar den faubourg Saint-Honoré verhuisd was. Nu is het een huis, als alle Parijsche huizen appartementsgewijze verhuurd, waarvan noch de gevel noch de ingang tot nadere bezichtiging uitlokken. De eenige merkwaardigheid die de ondiepe voorhof te zien geeft, is een viertal zonnewijzers die twee aan twee hoog tegen de zijmuren zijn aangebracht. De fraai geornamenteerde, blauwgekleurde vakken met uitgebeitelde inschriften, hoe verwaarloosd zij ook zijn, herinneren nog aan vroegere grootheid. Het *hôtel de Hollande* verdient meer de aandacht om hetgeen het was, dan om hetgeen het is. ☞ Om

het *Marais* naar hartelust te genieten en er ongehinderd rond te wandelen, moet men er op een Zondagmorgen heengaan. Dan kan men zich bijwijlen verplaatst denken naar den tijd, toen Cinq Mars en zijn vriend de Thou er tegen den kardinaal de Richelieu saamzwoeren, welke halsmisdaad zij in 1642 met hun hoofd op het schavot betaalden.

Parijs, Zomer 1927.

C. SNABILÉ.

De schrijver van bovenstaand artikel heeft de plaatsing ervan niet meer mogen beleven: den 17 October l.l. is deze Hollandsche Parijsenaar overleden. In hem verloor ons blad een zeer gewaardeerd medewerker, die wel niet vaak een bijdrage inzond, maar als dit geschiedde, steeds iets belangrijks te vertellen had, dat van degelijk onderzoek en grondige kennis van het onderwerp getuigde. Wij herinneren hierbij aan zijn artikel over de „*Manufacture Nationale de Sèvres*”, in den aanvang van dezen jaargang geplaatst. ☞ In November 1926 deed hij ons het voorstel zoo nu en dan een artikel over oud-Parijs voor „*Buiten*” te schrijven. Deze reeks zou getiteld zijn: „*Parijsche Curiositeiten*”. In Juni l.l. ontvingen wij het eerste artikel van deze reeks (*Le Marais — La Place des Vosges*) dat helaas tevens het laatste zou zijn; de plaatsing ervan moest toen uitgesteld worden, daar alle toegezegde illustraties nog niet in ons bezit waren. Uit zijn brief van 15 Juli l.l. blijkt weer, dat geen moeite hem te veel was, om ons aan foto's te helpen, die aan onze eischen zouden voldoen. ☞ Wij zullen wijlen den heer Snabilié blijven gedenken als een prettig en vriendelijk medewerker, aan wien „*Buiten*” eenige waardevolle bijdragen dankt.

REDACTIE.

Ontvangen Boeken.

De Zwitsersche Verkeerszentrale, Zürich en Lausanne, zond ons haar jaarlijksche uitgave „*Die Wintersaison in der Schweiz, 1927/28. Sportliche und gesellige Veranstaltungen*”, waarin men kan lezen, wat de verschillende toeristen-centra in Zwitserland aan wintersport- en andere vermaken bieden.

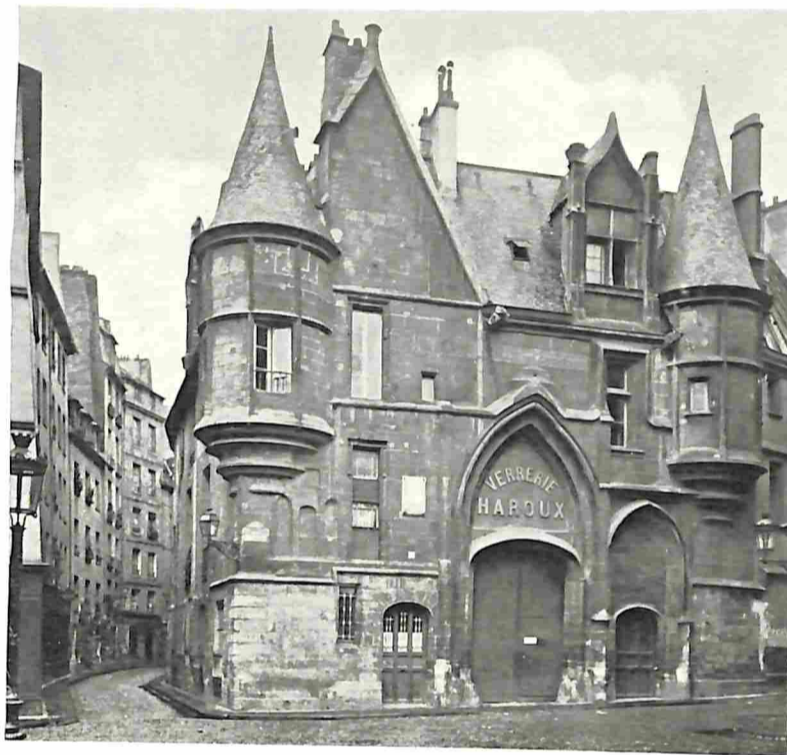

HET POOLLICHT.

MEN behoeft slechts éénmaal in zijn leven het hierboven genoemde merkwaardige en buitengewoon schoone natuurverschijnsel in al zijn glorie aanschouwd te hebben, hetzij op het noordelijk, hetzij op het zuidelijk halfrond onzer aarde, om voor altijd diep doordrongen te zijn van de nietigheid van den mensch tegenover de grootheid der schepping. Niettemin spoort juist een dergelijke aanschouwing den mensch des te meer aan, te trachten den geest te verrijken met het doorvorsch en verklaren dier groote wonderen der natuur. ☞ Belangrijke, en zelfs meer dan eens zeer poëtische beschrijvingen van dit lichtverschijnsel kunnen we vinden in de dagboeken en reisverslagen van vele bekende poolvaarders; alvorens echter iets over al die wondere pracht te vertellen, willen we eerst een en ander mededeelen betreffende den aard en het wezen er van, benevens eenige interessante wetenschappelijke bijzonderheden. ☞ De vaak geopperde meening, dat het „Noorderlicht” of wel de „Aurora borealis” slechts in de nabijheid van de Noordpool zou schitteren en dus alleen maar op zeer hooge breedten te aanschouwen zou zijn, is niet juist. Zonder twijfel vertoont het zich voornamelijk in de poolstreken, maar ook bij voorbeeld in Noorwegen wordt het dikwijls in zijn grootste pracht waargenomen; wanneer allerlei atmosferische gesteldheden gunstig zijn, kan het zelfs op onze breedte (Amsterdam ligt op $52^{\circ}22'30''$ N.B.) nog wel eens gezien worden ¹⁾. Na talrijke waarnemingen is gebleken, dat het noorderlicht het meest intensief optreedt en tevens het vaakst voorkomt binnen een bepaalde zône, welke niet overal op dezelfde breedte gelegen is; wie zich dus noordelijk daarvan bevindt, kan het schouwspel meermalen aan den zuidelijken hemel in volle glorie bewonderen. ☞ De Amerikaan Robert E. Peary, wien het na eenige vergeefsche pogingen den 6den April 1909 mocht gelukken de Noordpool te bereiken, beweerde, dat hij in al die jaren nooit zulke prachtige noorderlichten had aanschouwd als in Maine, een der noordoostelijke Vereenigde Staten van Noord-Amerika, gelegen ongeveer tusschen 44° en 47° N.B., dus nog heel wat zuidelijker dan ons land! ☞ Het verslag van den meteoroloog der Noorsche expeditie met de „Fram”, aangevoerd door Roald Amundsen, welke den 14den December 1911 de Zuidpool ontdekte, geeft ons eenig denkbeeld hoe het in dit opzicht met het „Zuiderlicht” of de „Aurora australis” gesteld is. In de winterkwartieren, „Framheim” genaamd ($78^{\circ}41'$ Z.B. en 164° W.L. van Gr.), nam men op 65 dagen gedurende een tijdsverloop van zes maanden het verschijnsel waar, hoofdzakelijk in noordelijke richtingen, hetgeen er dus op wijst, dat men de breedte waarop het in de meeste gevallen zijn oorsprong had, reeds gepasseerd moest zijn. ☞ Het poollicht treedt op in alle mogelijke vormen en kleuren; is het zwak, dan vertoont het zich meestal wit of groenachtig, soms ook violet, bij donker weer neemt het een enigszins geelachtige tint aan. Wordt het intenser, dan aanschouwt men somtijds het prachtigste rood en groen. ☞ Wat nu den aard van het natuurverschijnsel aangaat, wetenschappelijk onderzoek heeft aangetoond, dat het hoogstwaarschijnlijk veroorzaakt wordt door sterk verdunde gassen (voornamelijk stikstof) in de ijs-

1) De „Leeuwarder Courant” van 13 Juni 1927 berichtte het volgende: „Zaterdagavond omstreeks half elf is te Joure een prachtig Noorderlicht waargenomen. Van Noordwest tot Noordoost baadde de hemel zich ter hoogte van ± 25 à 30 gr. in een bij afwisseling purperen tot rood-gelen gloed, terwijl vurige strepen in verticale en schuine richting schoten. Tegen elf uur begon het helle schijnsel met schoksidderingen merkbaar te zakken. Om half twaalf teekenden de molens en boomen zich nog machtig mooi tegen den rose-horizont af. Even later was het schoone schijnsel weer voorbij . . .”

koude hoogere luchtlagen, welke electricisch lichtgevend worden ¹⁾. Bij het optreden er van vertoont de magneetnaald steeds zeer sterke en onregelmatige schommelingen, waarom het ook wel eens een „magnetische storm” genoemd wordt. ☞ De Finsche natuurkundige Karl Selim Lemström (1838—1904), die beroemd is geworden door zijn uitgebreide studiën betreffende het poollicht, is er in geslaagd het verschijnsel langs kunstmatigen weg op te wekken. Hij spreidde op een berg in Noord-Finland een net van koperdraden, voorzien van naar boven gerichte punten, uit. Het geheel werd van den aardbodem zorgvuldig geïsoleerd en door middel van een draad met een diepe, waterhoudende aardlaag verbonden. In het dradennet werden nu onophoudelijk electricische stroommen waargenomen, in het verlengde der metalen punten flikkerde een geelachtig-wit lichtschijnsel en boven den top van den berg zag men duidelijk een straal poollicht verschijnen. ☞ Volgens sommigen gaat het licht af en toe wel eens met eenig geluid gepaard, dat doet denken aan het knetteren der overspringende vonken van een electriciemachine. Amundsen spreekt deze bewering echter zeer beslist tegen en schrijft dit eigenaardige geluid toe aan het onmiddellijk bevrozen van den adem bij zeer lage temperaturen. ☞ Tegelijkertijd met Amundsen exploreerde ook de Britsche Zuid-

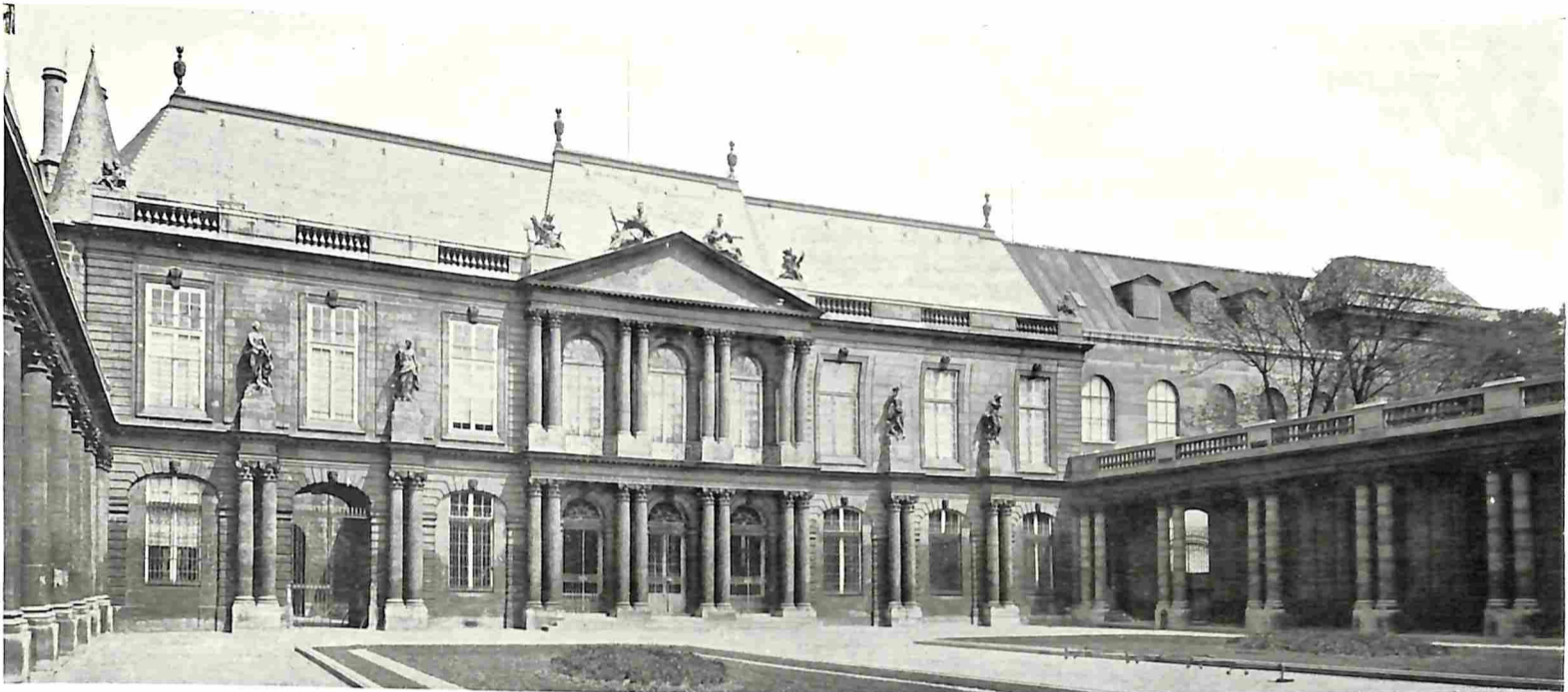

LE MARAIS EN LA PLACE DES VOSGES TE PARIJS.
HET HÔTEL DE SENS.

poolexpeditie van Kapitein Robert Falcon Scott in „het witte Zuiden”. Men bereikte „Ross-island” met de „Terra Nova”, vestigde daar de winterkwartieren aan de westkust bij Kaap Evans op $77^{\circ}40'$ Z.B. en bevond zich dus één graad verder van de Pool verwijderd dan de Noor. Zooals bekend is, bereikte Scott met vier anderen van deze basis uit den 18den Januari 1912 de Zuidpool, ruim een maand na Amundsen ²⁾. Dit kleine groepje dapperen vond na ongelooflijk lijden op den terugweg naar Kaap Evans een tragischen dood in de barre woesteni; een uitgezonden hulpexpeditie ontdekte den 12den November de lijken van drie hunner, uitgestrekt in de kampeertent. — De fotograaf dezer expeditie, Herbert G. Ponting, die met het meerendeel der leden op Ross-island was achtergebleven, trachtte gedurig, maar steeds weer tevergeefs, goede opnamen van het Zuiderlicht te verkrijgen. Voorzien van de meest volmaakte moderne fotografische uitrusting bevreesde hem dit zeer, te meer daar hij wist, dat Professor Störmer in 1911 in Lapland uitstekende resultaten had verkregen met het fotografeeren van het Noorderlicht. Tijdens een verblijf in het Noorden van Noorwegen, eenige jaren later, meende Ponting evenwel op te merken, dat de Aurora borealis sterker lichtgevend is. Hij geeft in zijn werk ³⁾ een treffende beschrijving van het Zuiderlicht, zooals men het aanschouwde na afloop van den Midwinterdag (22 Juni), feestelijk door de expeditieleden doorgebracht ⁴⁾. ☞ In de wintermaanden van 1908 vertoefde op dit zelfde Ross-island bij Kaap Royds de Engelsche poolexpeditie met de „Nimrod” onder aanvoering van Sir Ernest Shackleton, die den 9den Januari van het volgende jaar met veel moeite wist door te dringen tot $88^{\circ}23'$ Z.B.; hij bevond zich dus nog ongeveer 180 K.M. van de Zuidpool verwijderd. Tijdens den

1) Deze moderne theorie is die van den Deenschen natuurkundige Adam Paulsen (1833—1907). Ze berust op het wezen der z.g. „Kathodenstralen”, welke ontstaan, wanneer er in sterk verdunde gassen eene electricische ontlading plaats vindt. 2) Na deze beide expedities van Amundsen en Scott is er tot heden niemand meer aan de Zuidpool geweest; de Noordpool heeft na Peary den 9den Mei 1926 nog bezocht gehad van de beide Amerikanen Byrd en Bennet, met een Fokker-vliegtuig overheen vloog. 3) H. G. Ponting: „Het Eenwige Ijs. De Zuidpool-expeditie van Amundsen aan, dat het Zuiderlicht in datzelfde seizoen hoofdzakelijk in het Noorden gezien werd. Het is zeer merkwaardig dat Ponting schrijft, dat het bijna zonder uitzondering zijn oorsprong had in het Zuid-Oosten, tegenover de Magnetische Pool; men vertoefde toch ongeveer op gelijke breedte.

LE MARAIS EN LA PLACE DES VOSGES TE PARIJS. HET PALAIS DES ARCHIVES (HÔTEL DE SOUBISE.)

langen poolnacht werd door de meteorologen een wetenschappelijk werk geschreven, van lithographieën voorzien, gedrukt met behulp van een handpers en gebonden, onder den titel: „Aurora australis”. Honderd exemplaren werden er vervaardigd doch later niet in den handel gebracht; de buitengewone merkwaardigheid dat het op 77°23' Z.B. gedrukt is, maakt het boek evenwel zeer waardevol voor bibliophilen. — ☒ Tot meerdere kennis van het Noorderlicht heeft ongetwijfeld veel bijgedragen de Noor Dr. Fridtjof Nansen, die zijn schip, de „Fram”¹⁾ den 25sten September 1893 in de Siberische IJszee op 78°50' N.B. en 134° O.L. van Gr. liet vastvriezen, in de hoop, door middel van de beweging van het zeeijs in den stroom, in de nabijheid van de Noordpool te geraken. Hij bracht het echter, na nog een gevaarvollen sledetocht slechts in gezelschap van één metgezel, luitenant Johansen, gemaakt te hebben, niet verder dan tot 86°14' N.B. (7 April 1895); eerst 13 Augustus 1896 bereikten de beide stoutmoedige reizigers hun vaderland weer. Toevalligerwijze liep in den avond van den 24sten de „Fram”, bevrijd uit den greep van het ijs, behouden de haven van Tromsø binnen. ☒ Gedurende deze jaren werd er aan boord van het schip eene uitgebreide studie gemaakt van het lichtverschijnsel, dat zich tallooze malen en af en toe ook overdag vertoonde. Nansen merkte o.a. op, dat de strepen van het Noorderlicht steeds de richting van den heerschenden wind volgen; hij trachtte zelfs hieruit eene verandering van windrichting te voorspellen, wat af en toe wel eens gelukte. In zijn reisverslag²⁾ schrijft hij meermalen in gloeiende bewoordingen over het verschijnsel; diep is de indruk, die het in de absolute eenzaamheid van die streken op hem maakte. Telkens lezen we weer van bliksemende lichten in alle mogelijke kleuren van den regenboog, van vurige slangen en linten van geel, helgroen en schitterend robijnrood, welke zich in steeds wisselende vormen en nuances tusschen den horizon en het zenith drapeeren en somtijds als geweldige golven van stralende aether door den stormwind voortgejaagd worden. ☒ Helaas is het slechts voor zeer weinigen weggelegd, dit grootsche natuurwonder van verbijsterende schoonheid met eigen oogen te mogen aanschouwen!

A. W. FRANCKEN.

NOG EENS „VRIJ WIJN”.

IN „Buiten” van 23 Juli van dit jaar schreven wij een opstel over het opschrift „Vrij Wijn” dat men soms, vroeger vaker dan thans, aan herbergjes of koffiehuisen aantreft. Wij wezen er toen op, dat Ter Gouw's verklaring, van die woorden n.l. dat in het etablissement met dat opschrift, slechts wijn zou worden verkocht, waarvan de accijns betaald was, wijn dus die *vrij* aan den klant kon worden voorgezet en door dezen zonder gevaar voor inbeslagname kon worden gedronken, ons niet kon voldoen. ☒ Een vrien-

1) Hetzelfde vaartuig, waarmee Amundsen zijn Zuidpool-expeditie van 1910—1912 volbracht. „Fram” wil zeggen: „Voorwaarts”. 2) Zie: Fridtjof Nansen, „In Nacht und Eis”.

delijk lezer doet ons thans een andere en, laten we het dadelijk zeggen, meer aannemelijke verklaring van die woorden aan de hand. „Vrij Wijn”, zoo schrijft hij, is niet anders dan een verbastering van „Vrai Vin” en een overblijfsel uit den „Franschen tijd”. Wie dit opschrift voerde wilde daarmede te kennen geven, dat hij zijn bezoekers slechts zuiveren, onversneden en niet aangengden wijn zou voorzetten. Hoe meer we er over denken, des te meer zijn we voor die afleiding gaan voelen. ☒ De verbastering van de woorden ligt zelfs voor de hand. Want wie de taal in de achterbuurten, niet alleen van Amsterdam, maar ook van andere steden in ons land, heeft beluisterd, hem zal het opgevallen zijn, dat de *ij* heel gemakkelijk als *ai* wordt uitgesproken. De schilder, die opdracht kreeg om de in ons vorige opstel genoemde halve tonnetjes van het opschrift „Vrai Vin” te voorzien, ging allicht phonetisch te werk en dacht: „Vrai” dat schrijft men *Vrij*. En van „Vin” tot *Wijn* is ook maar een kleine schrede. ☒ Er zijn verschillende voorbeelden te noemen van tot een soort Hollandsch verbasterde Fransche gezegden. Wie ooit een boerenbruiloft bezocht kan weten, wat er van het elegante „*Chante tous les jours, la belle, la belle, la belle et l'amour*” is terecht gekomen. Hierbij is de vervorming van „Vrai Vin” slechts kinderspel. ☒ Een ander voorbeeld is de goed Hollandsche maar wat onbegrijpelijke naam „*Appendans*” voor een straatje in de Residentie. Aan ingewijden is het bekend, dat het „*Appendice*” is, waarvan deze naam is afgeleid geworden. In het straatje was namelijk het gevolg van Koning Lodewijk ondergebracht. — „*Kortegaart*” lijkt absoluut Hollandsch. Maar toch is het afgeleid van „*Corps du Garde*”. Hiermede werd bedoeld het gebouw of lokaal, waar de wacht zijn thuis had. — Ouderen zullen het thans weinig meer gebruikte woord „*Astrant*” nog wel kennen. Een „astrante kerel” noemde men een brutalen, indringerigen man. Het Fransche woord „*Assurant*” is het, waarvan dit adjectief is afgeleid. — Meer voorbeelden hebben we op het oogenblik niet bij de hand; dat er nog verschillende zullen zijn te vinden, achten we zeker. ☒ Onze zegsman wijst er ook op, dat er vroeger algemeen van een „wijnhuis” gesproken werd, al was de borrel of het glas bier hoofdzaak. Wij vermoeden, dat de oorzaak hiervan in het grijze verleden moet worden gezocht, toen het bier door de vrouwen thuis werd gebrouwen, maar de wijn, van elders betrokken, slechts in de wijnhuizen te verkrijgen was. Hierbij is te bedenken, dat brandewijn ook „gebrande wijn” werd genoemd, en dat jenever aan brandewijn zeer na verwant is. ☒ Misschien ook werd de naam „wijnhuis” gebruikt in tegenstelling met „herberg” in den zin van het „restaurant” tegenover het „hotel”.

C. VISSER.

Ontvangen Boeken.

Van de N. V. Rozenkwekerij Hollandia, v h G. A. H. Buisman & Zoon te Heerde ontvingen wij haar in smakelijk kleed gestoken Rozengids, najaar 1927, met nuttige wenken betreffende de behandeling der rozen en een 12-tal afbeeldingen. ☒ De Uitg. Mij. „Kosmos” te Amsterdam zond ons G. D. Duursma, Onze Cactussen, Practisch handboek voor amateur-kweekers. Met vele afbeeldingen waaronder een drietal in kleuren.

Vogellevens aan den Hoek van Holland.

WANNEER ge eens een mooi en typisch stukje van Nederland zien wilt, ga dan naar Hollands Hoek, den echten wel te verstaan, aan den overkant van den Nieuwen Waterweg. Kom er op een najaarsdag, als het wijde strand wemelt van trekkende vogelzwermen; kom er op een lentedag, als de duizenden broedvogels er zijn. ☼ Hebt ge genoeg gezien van het strand, goed, er zijn duinen die door wind en water afgeslagen zijn tot grillige vormen; hun steile hellingen rijzen op uit de zandige vlakten, die ontstonden bij doorbraken van de zee, door woeste Novemberstormen opgedreven. ☼ Wilt ge nog meer zien, best, volg de doorbraak dwars door de duinen en aan het eind ervan kijkt ge den polder in. Nog verderop ziet ge de kiekendieven cirkelen boven het rietmoeras. Komt ge, vermoeid van het staren over verre vlakten, terug: in het Noorden ligt een bosch, neen, een oerwoud van honderdjarige vlieren. Knoestige, dikke stammen zenden lange, rechte loten omhoog, in Juni prijkt de geheele helling met een zee van roomwitte bloesems; in den herfst is er een ideale schuilplaats voor de kleine trekkertjes. Zoo een verscheidenheid van landschap in klein bestek bijeen is thans in ons land een zeldzaamheid, en een *natuurmonument* van den eersten rang. ☼ Op het vlakke strand zoowel als hoog op de duinen broeden de *sterns*, duizenden bij duizenden. Hun onbeschrijflijk gekrijsch vergezelt u den geheelen dag; het begint bij de lage duintjes, een kwartiertje loopen van de Zuiderpier af, en volgt u tot aan de Zuidpunt. 's Nachts hoort ge het nog in den slaap. De groote massa komt in 't laatst van April pas aan, en dan is het de tijd om hun prachtige paringsvluchten te zien. Met duizelingwekkende vaart suizen ze paarsgewijs achter elkaar aan, met een scherp trrr-trrr-trrr! Daar staat er een op den grond. Telkens vliegen er andere *sterns* vlak over heen en iederen keer draait het slanke dier den kop opzij, één zwart oog naar boven gericht. Een ander strijkt er in de nabijheid neer en komt met kleine trippelpasjes nader, maar als hij vlak bij is, slaat nummer één de lange wieken uit en gaat er van door, onmiddellijk door den tweeden luidruchtig achtervolgd. Dicht achter elkaar snellen ze in zigzagvlucht langs den grond, dan met een geweldigen boog naar boven, waar ze in gemakkelijke glijvlucht voortzeilen langs de blauwe lucht en zich met lichten vleugelslag bij de anderen voegen. Even later begint hetzelfde spel opnieuw, en zoo den ganschen zonnigen Aprildag door. ☼ Later komen er moeilijker dagen, als er eieren of jongen zijn. Als ge dan iets van hun doen en laten wilt zien, verschuil u goed onder aangespoelde kisten of manden, en vlak voor u spelen zich de aardigste tooneeltjes af. Reeds na een kwartiertje komen de vogels tot betrekkelijke rust. Absolute stilte is er in de groote kolonies nooit, steeds is er ergens een aanleiding tot schreeuwen en drukte maken. Langzaam aan zetten alle vogels om de schuilplaats heen zich op de nesten. ☼ Wat een mooi dier is dat vischdiefje, niet een witte vogel met zwarten kap, maar de mantel is duidelijk blauwgrijs met een smal wit bandje op elken vleugel. De hals steekt mooi wit af tegen den gitzwarten kap en den blauwen mantel; het rood van den zwartgepunten snavel en van de korte pootjes geeft onzen vischdief een veel vroo-

Foto Van Beusekom.

VISCHDIEFJE, BIJ 'T NEST NEERSTRIJKEND.

lijker uiterlijk dan de groote stern, hoewel die duidelijk lichter van tint is. ☼ Heel lang zit zoo'n broedende stern niet stil, het kopje draait telkens opzij om naar overvliegende dieren te kijken. Komt er een heel dicht langs met een vischje in den bek, dan gaat soms de snavel wijd open, juist als bij een jongen vogel die om voedsel vraagt. Of ze dit alleen doen bij het eigen mannetje of wijfje zal moeilijk zijn uit te maken, daar er steeds tientallen voorbijkomen. ☼ Dan strijkt er een tweede bij een nest neer, lokt door heen en weer getrippel den broedenden vogel weg en neemt zelf op de eieren plaats. Meestal gaat dit met veel drukte en geschreeuw gepaard. Als ge nu veel geluk hebt, ziet ge ook nog dat er vischjes aan den broedenden vogel gebracht worden. Maar a! ziet ge nu niet dadelijk zooveel bijzondere dingen, alleen het van heel nabij gadeslaan van een bij 't nest neerstrijkende stern is al veel waard. De vleugels klappen niet meteen omlaag, maar heel even blijven ze uitgestrekt en dan vouwt het mooie dier rustig de lange, smalle wieken samen, de borstveeren worden wat opgetild, en langzaam schuift ze geheel op de eieren. Een paar seconden lang trilt en schudt nu het geheele slanke vogellichaam (ik denk wel om de eieren goed van alle kanten met de borstveeren te omgeven), en in een prachtige houding zit nu het vischdiefje te broeden. ☼ Op de duinvlakte, niet ver van de Zuidpunt, hoort ge tusschen het sterngekrijsch het nijldige geluid van *kokmeeuwen*, en al gauw ontdekt ge de zwartgekopte mooie meeuwtjes tusschen de vogelzwermen boven uw hoofd; bij de slanke *sterns* lijken ze haast plomp. Hun nest verdedigen ze woedend en als ge het gevonden hebt, richten ze aanval na aanval op uw schuldig hoofd. Af en toe is het heusch wel noodig de felle stooten te ontwijken. Maar als ge onder kisten of manden kruipt, dan kunnen ze daar niet uit wijs worden; met eenig geduld krijgt ge ze wel vlak voor u op het nest, en kunt ge hun donker chocoladebruinen kop met het witte randje achter 't oog en den fijn-meeuwenblauwen rug bewonderen. Zoo vertrouwelijk als de *sterns* zijn ze niet, maar op eenigen afstand ziet ge ze bezig met hun aanhoudende kibbel- en vechtpartijen. Ze vertoonen de zonderlingste houdingen onder het uitstooten van rauwe geluiden, maar meestal blijft het bij dreigen en schreeuwen. ☼ Het *stormmeeuwtje*, dat op den Hoek in enkele paartjes broedt, is een heel wat zachtzinniger dier, tenminste naar onze menschelijke beoordeeling lijkt dat zoo, want hij stoot heelemaal niet op bezoekers van zijn nest, maar blijft op een afstand rondvliegen of de geheele zaak hem niets aangaat. Misschien versterkt ook zijn mooi donker oog in den witten kop nog den indruk. ☼ Dat was een mooi oogenblik bij het fotografeeren van dezen vogel. Den vorigen avond hadden we een kuil gegraven in het mulle zand, een meter of drie van het nest, dat tusschen de blauwe zeedistels lag, en daaroverheen werd nu een uit 6 losse planken bestaande kist gezet. Zonder veel hoop op succes kroop ik er met de camera in, want binnen het uur was van den vrij schuiven vogel toch eigenlijk niet te verwachten dat hij zijn nest zou opzoeken en langer tijd mocht er natuurlijk niet aan besteed worden met het oog op het afkoelen der eieren. De *sterns* in de buurt zaten al na tien minuten op hun nesten, maar de *stormmeeuwtjes* bleven nog rondvliegen, met lang gerekte, klagend geschreeuw. Eindelijk werd het stil, en na nog een minuut of tien waagde ik het, door een kier van de kist te

Foto Van Beusekom.

VISCHDIEFJE OP HET NEST.

Foto Van Beusekom.

KLUIT OP HET NEST.

turen naar den kant waar het laatst een stormmeeuw geschreeuwd had. En daar, geen vijf meter van de kist verwijderd, liep het prachtige dier over het helle zand in de richting van het nest. Even later stonden beide meeuwen recht voor mij uit, een eind achter het nest en kwamen er telkens een stukje nader bij, argwanend den dikken hals lang uitgestrekt, één donker oog op het vreemde voorwerp bij hun nest gevestigd. Toen er ruim een half uur verlopen was, kon de foto van den broedenden vogel gemaakt worden. Pas bij het ontwikkelen bleek, dat ook nummer twee dichterbij gekomen was en half op de plaat stond. Het kijkgat was niet groot genoeg geweest om ook hem te zien. ☒ Tusschen al het gewemel van sterns, meeuwen en scholeksters wordt uw aandacht getrokken door een aantal slanke, wit en zwart geteekende vogels, die in de zonderlingste houdingen voor u uit loopen. Hier waggelt er een heen en weer op de hooge pooten met de vleugels omhoog alsof hij met moeite zijn evenwicht bewaart, een andere sleept met een vleugel over den grond als een gewond dier, den langen, opgewipten snavel vooruit gestoken. Ge zijt in het broedterrein van de Kluiten, de glorie van den Hoek van Holland. De Hoek herbergt nog een flink aantal van deze zeldzame prachtvogels; een groote kolonie in 't Zuiden, bij de Brielsche Maas, één Noordelijker, op 't groene strand, en nog enkele paren in den polder; hun helder kluut-kluut-kluut is er een belangrijk onderdeel van al de vogelgeluiden die uw oor treffen Eind April komen ze aan, maar het duurt nog wel een paar weken voor er eieren zijn. In die weken kunt ge ze de dolste capriolen zien maken als ge u goed verschuilt. Zie eens op de foto hoe de sneeuw witte borstveeren opgetild zijn, om de eieren zoo volledig mogelijk te bedekken. ☒ Als in de tweede helft van April de strandpleviertjes nog in troepen doortrekken merkt ge toch al op, dat ze steeds paarsgewijs elkaar najagen. Als muizen rennen de vlugge diertjes over het gladde zand; als ze stilstaan zijn ze uiterst moeilijk te zien. Wat later zijn de groote troepen vrijwel verdwenen, maar overal rennen langs de schelpenstrook op het strand de water-vlugge pleviertjes weg van hun eieren, die niet gemakkelijk te ontdekken zijn tusschen het aanspoelsel en de schelpen. 't Zijn aardige, sierlijke diertjes, echte strandvogels. ☒ Al deze vogels, die er broeden langs de stranden, voedsel zoeken op de slik- en zandplaten en

de lucht vervullen van hun geluiden, maken den Hoek tot een machtig vogelterrain. En nog lang niet alle zijn hier genoemd; op het strand zijn de kolonies van de sierlijke dwergsterntjes, de bontbekplevier is er niet zeldzaam, in den polder huizen tientallen Kieviten en tureluurs. het rietmoeras herbergt de bruine kiekendieven en wellicht nog meer, overal zijn scholeksters en ieder die ooit den Hoek bezocht heeft, kent de mooi geteekende bergeenden die met hun onheilspellend gâ-gâ-gâ-gâ-gâ overal uit de duinen opvliegen, waar ze nestelen in konijnenholen. 't Is een geluid, dat past bij een somberen, stormachtigen Novemberdag. ☒ Maar even machtig is de indruk dien ge van den Hoek krijgt in 't najaar, als de groote zwervers komen, die broeden in de poolstreken, en op mooie trekdagen het strand weer wemelt, maar nu van strandloopers, plevieren en ruiters die er de sterntjes vervangen. ☒ Voor den vogelliefhebber en voor den ornitholoog geldt: *Hollands Hoek is Hollands Rijkdom.*

G. V. BEUSEKOM JR.

De molens in de volkstaal.

„DE molens verdwijnen”, klaagt men in onze dagen. Intusschen zetten zij in de volkstaal hun bestaan voort. Nog zijn er vrouwen, *wier tongen klappen als de wieken van een molen*, nog zijn er stumperds van wie men spottend zegt: *hij loopt met molentjes*, en halve genieën, die, helaas *een slag van den molen weg hebben*. Als dit stukje geplaatst wordt, is dat *koren op mijn molen*, en als het verkeerde dat iemand jaren geleden gedaan heeft, hem thans opbreekt, dan zal hij uit den mond van een ernstig man vernemen, dat *Gods molen langzaam maalt*, of dat *Gods molens vroeg en laat malen*. Hoeveel menschen *vechten tegen windmolens* (ik ken een vereeniging die er vóór vecht)! Van iemand die al te drukke gebaren maakt zegt men: *zijn handen gaan als de wieken van een molen*, en Beets voegt hun die reciteeren toe: „Weerhoud uw arm en hand van haamren, zwaaien, roeien; de molenwiekerij drukt geen rukking uit.” Geen dame heet — vooral in onze dagen — gaarne een *molenpaard*. Een *molenvarken* is in sommige deelen van ons land de term voor een *pissebed*. ☒ Ook van den *molenaar* is in tal van spreekwijzen sprake, en doorgaans niet op een vleierende wijze. Harrebomée vermeldt in zijn *Spreekwoordenboek* onder meer de volgende: *Een bagijnen-pater, Een visscherskater En molenaars haan; Als deze drie van honger sterven, dan zal de wereld vergaan; hij leeft van guitenstreken, en de molenaars leven van den wind; een woekeraar, een molenaar, een wisselaar en een tollenaar Zijn de vier evangelisten van Lucijaar; honderd bakkers, honderd molenaars, honderd kleermakers, drie honderd dieven.* In verschillende deelen van ons land wordt met een *molenaar* een meikever bedoeld. Ook is er een vlinder van dien naam, en een kleine visch; terwijl een zangvogel, *braamsluiper* ge-

Foto Van Beusekom.

KOKMEEUW.

Foto Van Beusekom.

EEN DOORBRAAK VAN DE ZEE NABIJ DE ZUIDPUNT VAN ROZENBURG, DEN ECHTEN „HOEK VAN HOLLAND”.

heeten, ook wel *molenaarlijke* genoemd wordt. ☒ En mag ik dan hier ook nog wijzen op tal van familienamen, die op den molen en den molenaar betrekking hebben: *Van der Molen, Van der Meulen, Vermeulen, Ter Meulen, Meulman, Molenaar, Meulenaar, Mulder, Muller, Smulders, Smolders, Smolenaars?* ☒ Verder moet ik nog melding maken van het spreekwoord: *die eerst komt, eerst maalt*, d.w.z. — lezen wij bij Stoett — die het eerst komt, wordt het eerst geholpen, zooals hij, die het eerst met zijn koren aan den banmolen kwam, ook het eerst bediend werd. — ☒ Ten slotte een rijmpje dat ik mij nog herinner uit mijn jeugd en dat de lezer ook wel zal kennen:

Vier oude wijven
Die konden elkaar niet krijgen;
Zij liepen alle vier even hard;
Rara, wat is dat?

Het antwoord luidde: de wieden van een molen.

Mr. C. BAKE.

HET MOOIE JAMAICA.

VAN alle eilanden in den West-Indischen Archipel biedt Jamaica reeds van de verte uit den imposantsten aanblik. Terwijl bijna alle eilanden der meer noordelijk gelegen groepen zich als een streep tegen den horizon afteekenen en slechts door het groote verschil van kleur hunner kust tegen de groene of blauwe zee uitkomen, voelt men de volle romantiek van Jamaica krachtiger door de opstijgende bergtoppen, die hoog in de grauwe wolken verdwijnen als de zón reeds lang op het laagland brandt. ☒ Geen eiland in West-Indië is zoo rijk aan water, en men noemt het met recht het land der bronnen en rivieren. Men zou zich plotseling in de Zwitsersche bergen kunnen wanen, wanneer die rotsklippen niet door kokos- en koningspalmen omlijst, door bamboe en bloeiende laurieren omruischt waren. ☒ Eindeeloos strekken zich de vruchtbare velden en plantages met bananenbosschen, koffie- en suikerrietvelden, kokospalmen en cacaostruiken uit. De oogleden doen pijn in den lichtglans en onder den druk van de glinsterende lucht. De ongewone tropische hitte vermoeit het daaraan niet gewende lichaam snel, maar men rust ook spoedig weer uit in de koelte van het eenig schoone bergland. ☒ Door zijn uiteenlopend klimaat bezit Jamaica een flora en een fauna, die de grootste verscheidenheid oplevert. Het is een land der toekomst; zijn geneeskrachtige heete, warme en koude bronnen zullen spoedig een belangrijke rol spelen, wanneer de stoomvaartlijnen naar de Zuid-Amerikaansche en Mexicaansche havens het minder stiefmoederlijk voorbij zullen varen en de reeds lang ontworpen badplaatsen in het hoogland aan duizenden zieken genezing zullen brengen. ☒ Jamaica's naam zal nooit meer van zijn kostbaarst product gescheiden kunnen worden, dat zijn naam wereldberoemd heeft gemaakt: de Jamaica-rum. Men moet in een bar van Kingston eens Jamaica's nationalen drank, de plantation cocktail, gedronken hebben, om te begrijpen welk een verschil er is tusschen de echte Jamaica-rum en het Europeesche product, dat zich Jamaica-rum waagt te noemen. ☒ Suikerriet is als exportartikel belangrijk achteruitgegaan sedert de Europeesche beetwortelsuiker wegens den lageren prijs zijn scherpste concurrent werd. De Blue Moutainkoffie is niet minder beroemd en behaalt op de wereldmarkt de hoogste prijzen, doordat de oogsten schraal uitvallen. In smaak kan hij alleen

AAN DE RIO COBRE OP JAMAICA.

met de beste Java-koffie vergeleken worden. ☒ Onheil en rampen zijn dit paradijsachtige eiland het minst van alle eilanden in de Karaïbische Zee gespaard gebleven. De laatste groote aardbeving en de brand, die de fraaie hoofdstad Kingston in 1907 volkomen vernietigde, zijn nog niet vergeten, maar de inboorlingen, waaronder die enkele duizendtallen blanken bijna geheel verdwijnen, zijn fatalisten. Zij leven tusschen al die verschillende oogsten in, zonder veel te denken, en maken er zich te voren niet bezorgd over, of hun eenvoudige stroo-hoeden wellicht door nieuwe vernietiging bedreigd worden. ☒ Kingston is mooier dan het ooit geweest was, weer opgebouwd en naar Amerikaansch model veranderd. De invloed der Vereenigde Staten, al moge deze ook alleen van commercieelen aard zijn, is onmiskenbaar. De kleinste negerboy kan even goed met Amerikaansche koperen munten als met Engelsche geldstukjes rekenen, en zijn handigheid in zaken — in het door de cultuur sterk beïnvloede Kingston — doet niet onder voor die van den kleinen courantenjongen of den schoenpoetser in Manhattan—New-York. ☒ Ik denk hierbij aan het gebeurde, toen wij Kingston moesten verlaten en onze

boot nog in de haven lag. Met schelpen, zeeëgels, paarlen kettingen, curiositeiten en vruchten konden de kleine negers geen zaken meer doen, hoe dikwijls hun kano's zich ook rondom het schip voortbewogen en zij met hun Engelsch koeterwaalsch tot kooppen aanmoedigden. Toen speelden zij hun sterkste troef uit door in het kristalheldere water te gaan. De passagiers wierpen muntstukjes over boord, die zij in een oogwenk wisten te pakken te krijgen. Voor de groote koperen munten toonden zij weinig of geen belangstelling, maar de kleine Amerikaansche dimes (zilveren tiencentstukjes) kregen ze dadelijk in het oog. Met onovertroffen zekerheid grepen zij die in de diepte glinsterende zilveren vonken (voor iedereen gelukten greep / 0.25 in Nederlandsch geld), kwamen weer aan de oppervlakte en lieten het muntje zien om het voldaan — en tegelijkertijd naar nieuw werk uitziend — in hun wangzak te schuiven. En iedere boy had, toen de boot haar anker lichtte, een paar dollar meer, dan hij voor al zijn curiositeiten had

kunnen ontvangen. ☒ Sommigen, die al te wijs geworden waren, kwamen zelfs nog aan boord om vriendelijk glimlachend en buitengewoon beleefd, zooals het tegenover het reizend publiek behoort, die zilverstukjes in dollarbons te wisselen, waarbij zij zich ongelooflijk bijdehand in hun voordeel vergisten en vlug in het water kopje onder doken, voordat de „klant” nog nagerekend had. ☒ De inboorlingen in de kleine, zelf gebouwde huisjes achter de hooge cactushagen hunner tuintjes, stellen in al het vreemde daarbuiten geen belang, en in hun ontelbare verblijfplaatsen binnen in het land ziet men bijna geen blanke. Als zij niet — evenals die kleine boys — om te verdienen hun oogsten naar de weekmarkt te Kingston brengen, vermijden zij andere rassen. Zij hebben hun eigen wereld, en leven een leven voor zich. Heidensche voorstellingen en bijgeloof zijn nog lang niet uitgestorven. Of het waar is, dat er nog kleine stammen menscheneters zijn, kan een vreemdeling moeilijk uitmaken. ☒ De inboorlingen, die in de tabaks- en bananenplantages, in de koffie- en cacao velden werken, zijn als vlijtig en gewillig bekend en schijnen groote kinderen, die geduldig hun plicht doen, omdat zij met hun tijd niets beters weten aan te vangen. Bijzonder belangwekkend leken mij de liederen en gezangen, die aan onze ooren vreemd klinken. Menig muziekgeleerde en jazzcomponist zou hier voor nog ongeschreven moderne

operettes veel materiaal kunnen opdoen. De blackbottom is niets anders dan het donkerste Jamaica of Haïti, voor de groote stad geschikt gemaakt. En de eerstvolgende modedans zou een variatie op de niggerdansen van Bogwalk kunnen zijn. ☼ De ziel van dit tooverachtige eiland der tropen zal zich heel weinig aan de bezoekers openbaren, die gewend zijn in luxehotels te loeëren, welke ook in de groote stad Kingston te vinden zijn. Zij weten niet, dat de tamme wondervogels in den tuin van het Myrtlebankhotel oneindig schooner en sprookjesachtiger in de groote oerwouden der eilanden te vinden zijn, dat zij eerst in de eenzaamheid van het nog bijna ontoegankelijke, hetzij in het lage land aan de oevers der rivieren, hetzij in de cederbosschen of op den rotskam van den Blue Mountain Peak en Portland Gap, het hart van Jamaica kunnen hooren kloppen. ☼ Alles is hier overstelpend, meeslepend, buitengewoon, maar alles moet gevonden worden. Alles schijnt er hier op te wachten, te mogen ontluiken, de rijke oogsten en het gemoed der zwarte menschenkinderen, die soms ontzettend wreed tegenover dieren kunnen zijn, om een uur later in de oeroude kerk van Spanish Town biddend te knielen of 's nachts bij een smeulend vuur liederen te zingen, welke kunnen doen huilen en waarvan zij de groote schoonheid zelf niet begrijpen, maar slechts met het instinct van hun onvervalscht ras gevoelen. De zwaarmoedigheid van zulke gezangen ontstaat eerst uit de nachten met een uitspannel vol sterren, welke ver af staan van de stralende dagen, die ieder oogenblik tot een genot maken.

Naar het Duitsch van HELLMUTH UNGER.

IN HET RIJK DER STILTE

2) DOOR CHARLES G. D. ROBERTS

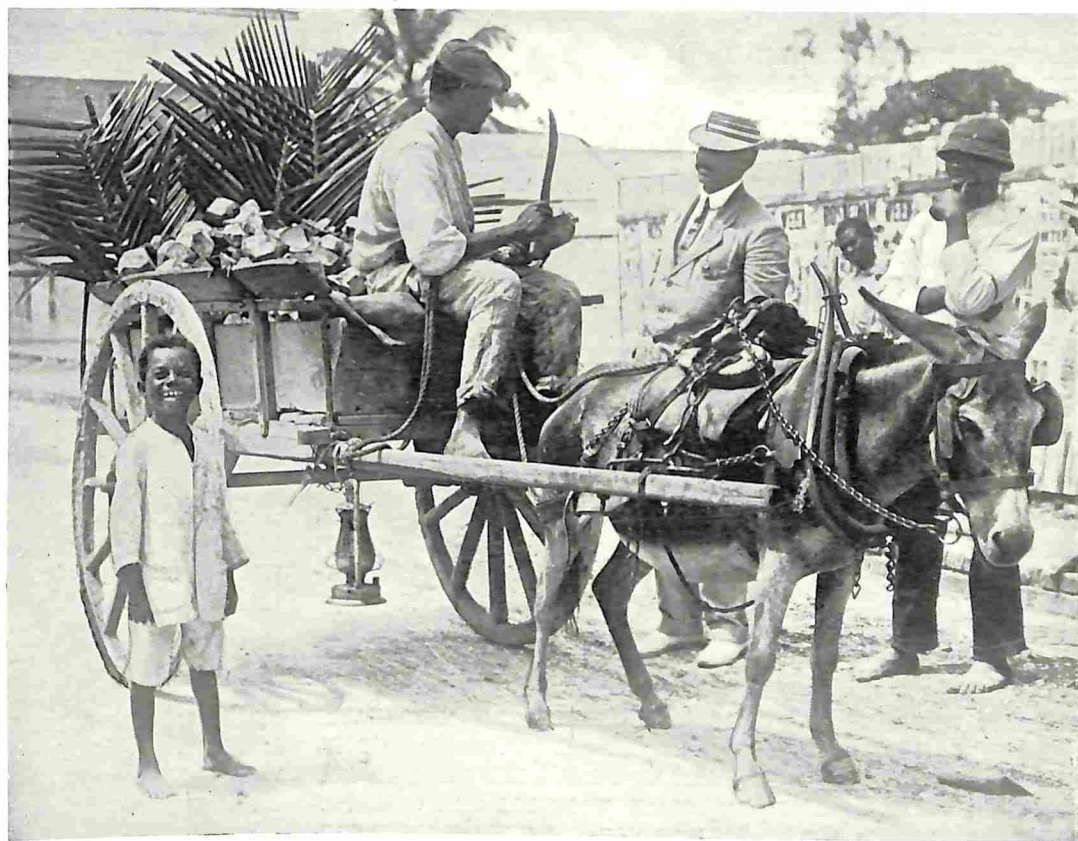
DE ROEP VAN HET RENDIER. (*Vervolg.*)

VAN den voet van het meer naderde de woudlooper op zoo onhoorbare wijze, dat geen bewoner der vrije natuur het hem had kunnen verbeteren. Langs de achterzijde der weide omlopend, naderde hij haar van de landzijde, in de veronderstelling dat welk dier ook dien roep zou beantwoorden, van dien kant zou komen. Toen verstopte hij zich in een dicht wilgenboschje aan den oever van het meer. ☼ Intusschen waren er andere, behalve de woudlooper, die belang stelden in den roep van het eenzame wijfje. De groote, zwarte beer, die zijn schrik was te boven gekomen en die een, naar zijn idee, veiligen afstand had geplaatst tusschen zich en den gevaarlijken vreemdeling, had zijn groot lichaam geruischloos door het kreupelhout geschoven en keek over de weide heen woest naar de eenzame gestalte op den oever. ☼ Hij wist, dat hij zich, wat snelheid betref, niet kon meten met een verschrikt eland-wijfje en hij zag, dat de afstand over het open terrein te groot was dan dat hij haar kon bereiken door op haar los te stormen. Blijkbaar was dat wijfje niet voor hem bestemd. Hij watertandde, maar wist zich te beheerschen, in de hoop, dat het toeval, dat zoo

JAMAICA. WEEKMARKT TE KINGSTON.

vaak in de wouden heerscht, een gunstige gelegenheid voor hem zou scheppen. ☼ Plotseling bereikte een zwak, maar veelzeggend geluid zijn oor. Ergens ver boven bij het stroompje was een tak geknapt. Hij keerde zijn aandacht van het wijfje af en luisterde. Dat toevallig gehoord geluid, zoo opvallend in de afwachtende stilte, kon de komst van den gehoornden bok beteekenen. ☼ De beer had zich veel liever alle inspanning bespaard door op het wijfje te jagen; maar een bok, ofschoon wellicht een gevaarlijke tegenstander voor een onervaren beer, was ook welkom voor een heerschap dat wist hoe hij het moest aanpakken. Hij schoof vooruit naar den rand van de beek en hurkte neer achter een grooten boomstronk, die verborgen lag achter een gordijn van ranken. ☼ Vlak voor hem was het smalle, met gras begroeide pad waarover het riviertje bij hoog water stroomde en waarlangs nu een slingerend, traag beekje vloeide. Zoo smal was die weg, dat hij met één ruk van zijn lang lichaam en geweldigen voorpoot bijna over de heele breedte kon reiken. Op dit hel-witte pad lag een zwarte schaduw-teeke-

JAMAICA. COCOSNOOTVERKOOPER TE KINGSTON.

ning van bladeren en takken; maar de schaduw achter de rots was zoo diep, dat zelfs de harige gestalte van den beer er geheel in verdween. ☞ Het eenzame wijfje aan den meeroever stootte van tijd tot tijd haar ruwen roep uit, maar noch de beer achter zijn rots bij de beek, noch de woudlooper in zijn wilgenboschje schonken er meer aandacht aan. Beide wachtten zij op een derde, die den roep zou beantwoorden. ☞ Inderdaad kwam die derde er op antwoorden; maar met ongewone omzichtigheid. Het was een kleine, maar sterke jonge bok, wiens gewei nog niet volgroeid was. Hij was het geweest dien de jager de struiken uitdagend had hooren slaan; en toen zijn wijfje het eerst haar roep had laten opklinken, had hij stil gestaan achter de beschermende boomen en haar gadegeslagen. Maar juist toen hij den langen weg wilde gaan afleggen naar den voet van het meer ten einde zich bij haar te voegen, had hij haar plotselingen schrik bemerkt, waarvan hij niets begreep. ☞ Evenals de woudlooper was hij een tijd lang blijven staan, onbewegelijk en waakzaam,

in afwachting van wat er verder zou gebeuren. Het feit, dat er heelemaal niets gebeurde, gaf hem een vaag gevoel van angst. Toen hij haar dus langen tijd later aan zijn kant van het meer zag verschijnen en weer hoorde roepen, was hij voorzichtig met antwoorden. In plaats van recht door naar den oever te snellen om bij haar te komen, trok hij zich heel langzaam steeds dieper in het woud terug tot haar roep nauwelijks zijn oor bereikte. ☞ Toen maakte hij een grooten omweg en liep uiterst voorzichtig langs de bedding van de kleine beek. Niettegenstaande zijn omvang, zijn breed gewei, zijn groote en losse hoeven, had geen mink of wezel stiller kunnen voortsluipen dan hij. ☞ Toen de bok bij de stroombedding zichtbaar werd, spanden de spieren van den loerenden beer zich en scheen een glinsterend, groen waas zich over zijn oogen te verspreiden. Een krachtige achterpoot werd opgeheven tot de klauwen stevig houvast hadden aan een uitstekende punt op den top van de rots. Hij geleeke een catapult, gereed en gespannen. ☞ Juist toen de eland vlak tegenover hem stond,

werd de reuzenveer ontspannen. Het geweldige lichaam van den beer vloog over den top van de rots en scheen door de lucht te schieten. ☞ Hoe prachtig de sprong ook was, hij bereikte er nog zijn doel niet ten volle mee; want de eland, die instinctmatig bevreesd was geworden nog vóór er reden tot angst merkbaar was, was een el op zij van de hinderlaag gesprongen. In plaats van dus boven op hem neer te komen en hem met een gebroken ruggegraat ter aarde te werpen, kwam de beer op zijn zijde neer, maar toch dicht genoeg bij om hem een geweldigen slag op zijn nek toe te brengen. ☞ Hoe sterk de nek van een eland-bok ook is, deze slag zou een einde aan zijn leven gemaakt hebben, als hij goed was aangekomen. Maar hij kwam schuin aan en verscheurde vel en spieren, zonder beenderen te breken. Daar hij even dapper als voorzichtig was, draaide de eland zich om ten einde terug te slaan. ☞ Opzij springend met de vlugheid van een hert, kreeg hij de ruimte om zijn gewei te laten zakken en stootte hij op zijn vijand toe met al de kracht van zijn zeven honderd pond, die achter die geweldige wapens zat. De beer, die de handigheid van een bokser had in het pareeren, weerde met zijn grooten voorpoot den direkten aanval af; maar door de breedte van het gewei raakte een lange, scherpe punt hem vlak onder den schouder en drong

door. ☞ Toen begon een vreeselijk rumoer van kraken en brommen en kuchen en grommen, terwijl de struiken verpletterd werden onder het gewicht der logge strijders. De beer klemde zich vast aan de horens, wringend en rukkend, nu eens trachtend zijn tegenstander op den grond te trekken, dan weer om achter zijn vertakte verdedigingslinie te reiken en zijn keel open te scheuren. ☞ Een tijd lang gelukte het den eland zich op de been te houden, steeds pogend zijn aanvaller achteruit te dringen en diens zijde te doorboren. Toen slaagde hij er in zich los te rukken. Dadelijk ging hij als een woest paard op zijn achterpooten staan en liet hij zijn scherpe hoeven op den schouder van zijn vijand neerkomen. ☞ Het was een vreeselijke slag, verpletterend als een voorhamer en snijdend als een bijl, en hij ontlokte den beer een gehuil van pijn. Maar het was geen doodelijke slag en hij schonk den vijand de gelegenheid dichtbij te komen. Het lukte den beer den nek van den bok met zijn geweldige voorpooten te omvatten en hem omlaag te trekken. De eland worstelde dapper, achteruit stootend met puntige horens en den grond omwoelend in zijn wanhopige pogingen om op de been te komen. Maar nu was de overwinning toch ongetwijfeld binnen het bereik van den beer. ☞ Bij het eerste geluid van het gevecht was het wijfje naar land komen draven om te zien wat er aan de hand was, zeker in de meening, dat haar gezelden strijd had aangebonden met een medeminnaar. Maar aan den rand der weide kreeg zij den woudlooper in het oog die in dezelfde richting draafde, waarop haar voorzichtigheid het won van alle andere gevoelens en zij zich wegspoedde uit een omgeving, die zoo veel onvoorziens verborg. ☞ De woudlooper keek heelemaal niet naar haar, maar rende vlug voort, terwijl in zijn kalme, grijze oogen een vonk van opgewondenheid glom. Toen hij het tooneel van den strijd bereikte, had de beer juist zijn dapperen tegenstander op den grond getrokken. ☞ De jager wachtte enkele seconden om den toestand goed te overzien. Toen legde hij zijn geweeraan. Zijn sympathie was heelemaal aan den kant van den eland. Hij wachtte tot het juiste moment, toen joeg hij een ontplofbaren kogel pal door

JAMAICA. IN DEN BOTANISCHEN TUIN TE KINGSTON.

het hart van den beer. ☞ Het groote, zwarte lichaam viel als een zoutzak op zijn tegenstander; deze krabbelde omhoog en wierp het verachtelijk opzij. Aanvankelijk lette hij niet op den woudlooper, die, in de meening dat hij doodelijk gewond was, gereed stond om goedig een einde aan zijn lijden te maken. Maar die jonge bok was verbazend taai. In zijn woede had hij zeker den knal van het schot niet gehoord. Zoodra hij weer opgekrabbeld was, ging hij op zijn achterpooten staan, kwam neer op het slappe lichaam van den beer en bleef er eenige seconden lang woest op trappen. De woudlooper keek er met een sympathiseerenden grijns naar. „Nog vol durf”, mompelde hij. ☞ Eindelijk draaide het hijgende dier zijn kop om en zag den man. Dit gezicht kalmeerde hem. Kortom stond hij hem aan te staren, zijn kop schuddend, dronken van den triomf, dien hij meende te hebben behaald. Toen kreeg de voorzichtigheid de overhand. Hij keerde onwillig om, met een laatsten, spijtigen blik op het verminkte lichaam van zijn vijand, en stapte weg in de geheimzinnige mengeling van licht en schaduw.

(Wordt vervolgd).